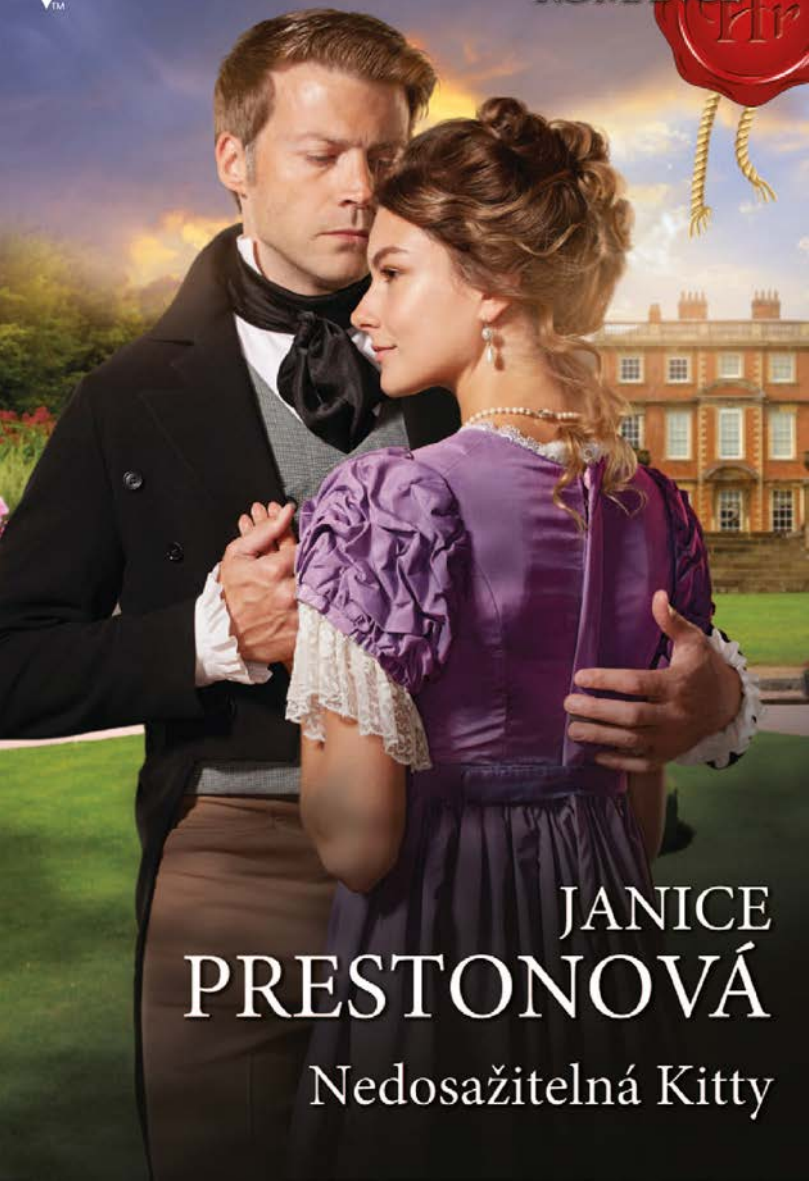

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

JANICE
PRESTONOVÁ

Nedosažitelná Kitty

JANICE PRESTONOVÁ

NEDOSAŽITELNÁ
KITTY

PŘEKLAD

EVA HAUSEROVÁ

Milá čtenářko,

po přečtení některého z únorových titulů si, doufám, poopravíte mínění o anglické šlechtě devatenáctého století. Nebyli to jen povýšení a odtažití šlechtici, kteří se sami ani nedokázali ustrojít či umýt a kteří se neobešli bez zástupů sloužících. I mezi nimi se vyskytly výjimky, lidé, kteří sice měli titul, ale zároveň zvládali i nějakou profesi. To je případ i hrdiny povídky Nedosazitelná Kitty, který se vyučil architektem a jemuž je zahálčivý způsob šlechtického života hodně proti mysli. Abychom byli spravedliví: hrdina se o svém šlechtickém původu dozvěděl až po třicítce a pro jeho další život to ovšem znamenalo pořádné zemětřesení...

Druhá povídka, která je zároveň druhým dílem minisérie Westramské vdovy, nese název Pro hraběte nevhodná. A oba hrdinové, jak lady Petra, tak nový hrabě Longhurst se práce nebojí. Hrabě, který zdědil panství v hrozivě zanedbaném stavu, se pouští do prací jako je sekání trávy, orání, stěhování nábytku a podobně. Samozřejmě že ho k tomu vede neutěšený stav financí, ale s podporou půvabné a praktické vdovy lady Petry, mu jde všechno lehčeji. Oba si však uvědomují, že navzdory vzájemné přitažlivosti, je chudá lady Petra pro hraběte nevhodná...

Nebyly by to mé romance, aby se nakonec všechny zapeklitosti nevyřešily. Přeju Vám pěkné čtenářské zážitky.

*S láskou
Váš Harlequin*

Janice Prestonová

**NEDOSAŽITELNÁ
KITTY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Earl with the Secret Past

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Eva Hauserová

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2020 by Janice Preston

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-153-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-154-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-155-1 (PDF)

PROLOG

Hertfordshire

„Přece jsi říkal, že mě miluješ!“

Adam Monroe se díval do velikánských šedých očí utápějících se v slzách. Hrdlo se mu stáhlo lítostí.

„Ale baže, Kitty, já... tě mám rád. Moc. Ale tohle nejde... to přece musíš vidět sama.“

Sevřela mu ruce, až se mu její nehty zařaly do kůže. Odtrhl pohled od jejích očí a přenesl ho k jejím rukám: štíhlé prsty, jemná bílá pleť, úhledně upravené nehty.

Nejde to! Ona ještě neví, jak to ve světě chodí, ale já už ano.

„Kitty... já nemůžu... nikdy ti nemůžu poskytnout takový život, na jaký jsi zvyklá.“

Příliš pozdě teď litoval své slabosti. Hned při prvním setkání s Kitty podlehl okamžité přitažlivosti, která mezi nimi vzplála. Příliš pozdě si uvědomil, jaké riziko jejich tajné schůzky představují. Byly ovšem nevinné: procházeli se spolu lesem v místech, kde je nikdo nemohl vidět, drželi se za ruce, bavili se spolu a smáli se, několikrát se políbili a šeptali si něžná slůvka. Bylo to od něj naivní, ale ne záměrně kruté. Nevěděl, jak rychle může taková osamělá

dívka jako Kitty někomu věnovat své srdce. Viděla v jejich schůzkách víc, než jí kdy mohl věnovat on. Ne že by s ní nechtěl uprchnout a uzavřít tajný sňatek, pokud by to mělo jen poloviční naději na úspěch. Jenže takový úspěch byl naprosto vyloučený! Teprve se učil řemeslu stavitele a architekta a ona byla hraběcí dcerka.

„Tvůj otec... by nikdy nedovolil, aby sis vzala tak nízko postaveného muže, to přece dobře víš.“

Adam se s jejím otcem nikdy nesetkal, protože ten se zdržoval v Londýně, a na panství nechával svoji jedinou dceru samotnou jen ve společnosti služebnictva a jedné postarší tetičky. Nebyl to přiměřený život pro mladou dámu, která toužila po vzrušení a společnosti.

„Můžeme spolu utéct. A tajně se vzít. Ve Skotsku je jedno místo...“

Adam jí překryl rty svými prsty.

„To nemůžeme. To bys svému otci neudělala.“

Uhnula hlavou dozadu, aby se jí už nedotýkal. „Ale udělala!“ Očima se vpalovala do jeho pohledu. „*Musím se odsud dostat, než se vrátí. Ty tomu nerozumíš. Prosím, Adame. Vezmi mě s sebou.*“

„Sama mě začneš nenávidět. Ještě rok se musím učit u sira Anguse, a tak se nemůžu oženit, i kdybych chtěl. Nebudu mít žádné příjmy, dokud si jako architekt nevybuduju dobrou pověst. A to může trvat roky.“

A ještě předtím, než se bude moci začít prosazovat jako architekt, se vypraví na cestu do Itálie. Sir Angus McAvoy mu slíbil, že mu ji zaplatí, aby Adam mohl studovat architekturu Florencie, Říma a Sieny. V hloubi duše věděl, že si takovou příležitost nesmí nechat uniknout; na takové zkušenosti si bude

moci postavit jméno a kariéru. A také nehodlal zradit důvěru, kterou k němu sir Angus McAvoy měl. Byl mu dobrým zaměstnavatelem, a navíc přítelem jeho ovdovělé matky, kterou zaměstnával jako svoji hospodyně. Adamův otec byl voják a zemřel, když byl Adam ještě batole.

„Mně by to nevadilo, Adame. Já... než bys dokončil svá studia, mohli bychom žít jako muž a žena. A dokážu být šetrná a skromná. Víím, že to umím.“

Při zvuku jejího tichého, smutného hlasu se Adamovi sevřelo srdce; v jejích očích viděl umírat naději. Sám zavřel oči a snažil se sebrat všechnu sílu. Kéž by byl dokázal tenhle vývoj předvídat... nikdy by si nedopřál potěšení ze schůzek s ní, ale uvědomil si to příliš pozdě. Teď ji miloval a pomyšlení, že už ji nikdy neuvidí, mu rvalo srdce. Ale Kitty bylo teprve sedmnáct. Byla o čtyři roky mladší nežli on. Musel tedy převzít odpovědnost a zachovat se jako muž. Být silný.

Nejlépe bude, když teď Kitty uvěří, že ji vůbec neměl rád a jen si s ní zahrával.

„Nemám vůbec v plánu ženitbu; ještě po mnoho let ne. Ty naše schůzky pro mě nikdy neznamenaly víc než příjemný způsob, jak trávit volné chvíle. Myslel jsem, že to též chápeš.“

Polkla, až to bylo na jejím dlouhém, štíhlém krku znát. Adam zafal ruce v pěst, aby odolal pokušení se Kitty začít dotýkat a utěšovat ji...

„Ty nevíš, co všechno musím od svého otce vytrpět.“

Stáhl obočí. Má to snad být nějaký trik, kterým ho chce přesvědčit, aby si to rozmyslel? Nikdy předtím mu ani nenaznačila, že by měla doma nějaké těžkosti. Byla osamělá, to ano... sám dobře rozuměl

osamělosti dítěte, které bylo jedináčkem a mělo jen jednoho rodiče. A také přirozené úzkostnosti dcery, na kterou dohlíží přísný otec.

„Pověz mi o tom víc.“ Vylétlo mu to z úst, ale uvědomoval si, že ať mu Kitty řekne cokoli, nic to na věci nezmění. Stále bude platit, že on a Kitty pocházejí z naprosto odlišných a oddělených světů a žijí každý v tom svém. Najednou se začal bát toho, co mu teď Kitty možná odhalí. Mohlo by to být něco takového, co by mu znemožnilo nechat ji na holičkách. Báł se... sobecky... že pokud ho to donutí jednat, životy jich obou se nakonec propadnou do sestupné spirály lítosti, obviňování a beznaděje.

Zvedl ruku, aby jí zabránil mluvit. „Ale ne. Když o tom přemýšlím, raději mi nic neříkej. Nic by to na věci nezměnilo. Pořád jsem pouhý učeň a ty jsi pořád hraběcí dcérka.“

Byla vymydlená, dobře oblečená, dobře živená. Nebyly na ní znát žádné známky zanedbávání a na její bílé pleti nikdy neviděl ani nejmenší modřinu. Mluvila o tom, co musí strpět... ale on viděl, v jakém stavu jsou lidé, kteří žijí namačkaní v nájemných bytech starého Edinburghu. To se vůbec nedalo srovnávat.

Znovu se přiměl zatvrdit své srdce, protože věděl, že teď musí zlomit srdce jí.

„Vrať se do otcova domu a časem sama uvidíš, že jsem měl pravdu. To, co ke mně cítíš, žádná láska není. Je to jen okouzlení. A i kdybychom měli rovné postavení, je mi teprve jednadvacet let a ještě dlouho se ženit nehodlám.“

Podlehl touze se jí ještě jednou dotknout. Vzal její obličej do dlaní a pohlédl jí hluboko do jejích smutných šedých očí s řasami splepenými do špiček slzami.

„Až potkáš muže, který se stane tvým manželem, muže, který ti bude ve společnosti rovný, ohlédneš se a uvidíš, že jsem měl pravdu, a budeš mi ještě vděčná.“ Ruce mu klesly a krátce jí spočinuly na ramenou, a pak sklouzly níž a sevřely jí paže nad lokty. Jemně je stiskl, pak ji pustil a odstoupil od ní. „Už musím běžet. Za svítání vyrážíme. Bůh ti žehnej, Kitty.“

Než mu mohla odpovědět, otočil se na podpatku; dřív, než by ho její žadonění přimělo ke slibu, který by nemohl dodržet. Byl to čistý řez a bylo to tak nejlepší... Musí udělat to, co je jediné správné, kvůli Kitty, i když mu to trhá srdce na kusy.

Rázně vykročil lesem pryč od ní, drtil pod vysokými botami suché listí a v krku ho bolelo, jak se neúspěšně snažil zadržovat slzy.

Už se po ní neohlédl.

PRVNÍ KAPITOLA

Edinburgh, o patnáct let později

„Neříkala jsem ti pravdu. Tajila jsem to před tebou už dlouho.“

Matka Adama Monroea vyhlížela ven z okna městského domu v Edinburghu, kde žila a pracovala, kam až Adamova paměť sahala, a v němž sám vyrůstal. Maminčina záda a ramena působila strnule, ale Adam si všiml, jak se jí chvěje ruka, když si zastrčila uvolněný pramínek vlasů zpátky pod čepec.

„Takže jsi *nemocná*?“

Adamovi se sevřely útroby... nedokázal snést myšlenku, že by maminku ztratil. Vždycky měli na světě jen jeden druhého. No dobrá, připustil, že ještě sira Anguse McAvoye, který maminku zaměstnával jako svoji hospodyně a dlouho podporoval i Adama.

Adam přešel místnost dvěma dlouhými kroky, jemně jí sevřel ramena a obrátil ji obličejem k sobě.

„Pověz mi to,“ vyzval ji chraptivě. „Všechno je lepší, než když mě necháš jen mým dohadům. Co s tebou je? Můžeme to zvládat společně.“

Vytrhla se mu. „Nejsem nemocná!“

Adam si prohlížel její obličej. Byla bledá, rty se jí

chvěly a v očích měla slzy. Jeho laickým očím se *zdála* být nemocná. „Tak o čem jsi mi neříkala pravdu? Co se to stalo, zatímco jsem byl pryč?“

Pobýval v Lincolnshiru, aby tam dohlížel na svoji vůbec první zakázku jižně od skotských hranic. Domů se vracel plný nadšení a hrdosti na úspěch, který měly jeho plány na nové stáje a kočárovnu pro jedno venkovské sídlo. Ještě mu znělo v uších, jak ho majitel, člen parlamentu, chválil a vyjadřoval mu vděčnost. Tohle by mohl být průlom, o který se snažil. Šance, že jeho jméno začne být známé mezi vlivnými lidmi. Po příjezdu domů ale našel svoji matku bledou a zesláblou, jakoby něčím otřesenou, s očima zoufale těkajícíma. Teď se nadechla, narovнала se v zádech a zvedla odhodlaně bradu.

„Posaď se, Adame. Musím ti něco říct.“

Poslechl ji, sedl si ke kulatému stolku v místnosti vyhrazené pro hospodyni a jeho maminka se usadila na okraji židle naproti němu. Byly tu jen dvě židle... sem nikdy nechodily žádné návštěvy a maminka žila velice samotářsky, zvlášť když sir Angus přijal Adama za svého učně a pobývali spolu kvůli práci po celé týdny a měsíce mimo domov.

Vyčkával.

„Já... jsem ti celou dobu lhala o tvém otci. On nezemřel. Opustila jsem ho. Utekla jsem mu a vzala jsem tě s sebou.“

Adam prudce vydechl a jen s námahou se dokázal nadechnout znovu. Maminka mlčela a její výraz připomínal masku. Nestyděla se ani se neomlouvala.

Snažil se ignorovat vzplanutí vzteku, které v té chvíli pocítil. Podobné pocity míval často, živily je hořké pocity vyvolávané společností, která, jakkoli byl čestný a usilovně pracoval, ho pokládala za

nehodného hraběcí dcery a připravila ho o jeho první lásku, Kitty.

První lásku? Spíš jen lásku, protože na ni nikdy nezapomněl a dodnes její ztráty litoval. S léty se naučil svou zlost ovládat; zjistil, že je účelnější, když nechá emoce opadnout a počká, až bude zase mít čistou hlavu. Slova vyřčená v rozhořčení se totiž nedala vzít zpět, přestože jich třeba později litoval.

„Tak on žije?“

Jeho otec voják... ostrostřelec... vyznamenaný za statečnost. Opravdový hrdina. Ten že je naživu?

Adam odstrčil židli a vyskočil na nohy. „Chci se s ním setkat.“

Po celý život litoval, že neměl možnost svého otce poznat... toho hrdinného vojáka. A teď... teď...

„To nejde. Zemřel před šesti měsíci. Teď ti to říkám jen proto, že tě hledají. Znovu. Ale tentokrát...“ Maminka jako by se celá zhroutila do sebe, ramena jí poklesla a chvějícíma se rukama si zakryla obličej. „Zasloužíš si znát pravdu. Nikdy nebyl vojákem. Nikdy nebyl tím mužem... tím hrdinou... o kterém jsem ti vyprávěla. Všechno jsem si to vymyslela.“

Adam se zamračil a snažil se pochopit, co matka říká. Jeho otec že nebyl...? „Tak kdo to byl?“

„Hrabě.“ Vzhledla k němu, v obličejí napětí. „A ty jsi jeho jediný syn. Napsala jsem správcům jeho panství a jejich zástupce sem přijede, aby se s tebou setkal a potvrdil tvoji totožnost. Pak tě doprovodí do Londýna a zaregistruje tě jako dědice panství. Blahopřeju ti, synku.“ Horní ret se jí zkřivil, jako by právě ochutnala něco odporného. „Teď jsi hrabětem z Kelridge.“

Jak bych jí to kdy mohl odpustit?

Po svém přiznání se jeho matka hořce rozvzlykala a začala Adama ujišťovat, že to udělala jen pro jeho dobro. Ale v době, kdy ho unesla z jeho domova v Hertfordshiru a od jeho otce, mu byly jen dva roky. Jak by to pro něj mohlo být dobré? A přestože chápal, proč mu neprozradila pravdu, dokud byl malý, dnes mu bylo šestatřicet. Pro to neexistovala omluva: to, že mlčela po všechny ty dlouhé roky, Adama připravilo o jakoukoli možnost otce poznat.

Teď jeho představivost překypovala nejrůznějšími nepěknými spekulacemi o neznámém otci, ale maminka mu tvrdošijně odmítala zodpovídat jakékoli otázky, které se ho týkaly. Neprozradila mu ani důvod, proč od manžela i s malým synkem utekla.

„Pokládám za správné, abys zjistil sám, co byl tvůj otec zač,“ prohlásila konečně.

Adamova vznětlivá povaha se konečně projevila a vybuchl. „To bych byl mohl udělat, kdybys mi o něm řekla *dřív*, než umřel!“

Zase svou zlost ovládl. Maminka si znovu přikryla obličej dlaněmi.

„Udělala jsem to, co jsem tenkrát pokládala za nejlepší, synku. Teď si ale myslím, že možná byla opravdu chyba všechno to před tebou tajit. Nechci ti ale vykreslovat jeho charakter na základě *svých* dávných vzpomínek. Víc o něm zjistíš od lidí, kteří ho znali lépe nežli já. Naposledy jsem ho viděla před dvaatřiceti lety a od té doby se mohl změnit. To nemohu vědět.“

Pak zvedla hlavu a upřela na něj stejné modré oči, jaké viděl vždycky, když se podíval do zrcadla. Zachytil v nich její obvyklé ocelově pevné odhodlání a usoudil, že se toho od ní zřejmě víc nedozví.

„Nehodlám fňukat a omlouvat se za to, co jsem

udělala,“ uzavřela to. „Udělala jsem to, co jsem pokládala za nejlepší, a bez něj jsme byli šťastnější.“

Ona možná byla šťastnější. Ale co on?

Během následujících několika dní, kdy Adam čekal na příjezd otcova správce, se mu v nitru hromadily pocity hořkosti z matčiny zrady. Už se z ní nepokoušel vymámit pravdu, protože by musel nejprve začít tím, že by ji uklidňoval a ujišťoval, že ji chápe.

On ji ale k čertu vůbec nechápal!

Počáteční šok ze všech nových zpráv ale začal ustupovat a Adam se v myšlenkách často vracel k minulosti v Hertfordshire. Vzpomínal si na čas, který tam strávil před patnácti lety.

Vzpomínal na Kitty.

Jejich vztah se mohl tehdy vyvíjet docela jinak, jen kdyby byl věděl... Při tom pomyšlení ho zaplavovala zloba a lítost.

Se sirem Angusem strávili několik týdnů ve Fenton Hall a dohlíželi na obnovu křídla zničeného požárem, který připravil o život lady Fentonovou, matku čtyř malých dětí. Byl to tragický příběh... a když Adam právě nepracoval, snažil se unikat smutku, jak jen to šlo, dlouhými procházkami po pozemcích panství a okolních lesích. Někdy zabrousil mimo panství Fenton na sousední panství, Whitlock Manor. Právě tam se setkal s Kitty, jedinou dcerou lorda Whitlocka. A ztratil své srdce pro dívku, která byla naprosto mimo jeho dosah.

Pravda byla přitom taková, že on a Kitty *měli* vyrůstat jako sobě rovní a sousedé. Nahlédl do mapy a zjistil, že Whitlock Manor leží necelých sedm mil vzdušnou čarou od Adamova nového domova, Kelridge Place.

Co se všechno mohlo stát, kdyby byl tehdy měl postavení, jaké mu v tomto světě právem náleželo? Zlomil Kitty srdce a od té doby ho mučily pocity viny, přestože to udělal jen proto, aby ji chránil. Kdyby ho jeho matka neunesla od jeho otce, mohla se jeho láska ke Kitty rozvíjet.

Kéž bych to byl věděl... kéž bych to jen byl věděl.

Litoval, že nemůže všechno probrat se sirem Angusem. Jeho učitel ale právě pracoval na jednom projektu daleko na severu a neměl se vrátit domů ještě několik týdnů. Další ránu Adam utrpěl, když se jednoho dne náhodou zmínil před matkou o siru Angusovi.

„Musím ti říct také pravdu o Angusovi,“ reagovala matka.

„Jakou pravdu?“

„Je to můj bratranec z matčiny strany. Jako děti jsme si vždycky byli blízcí, proto jsem se sem uchýlila s úmyslem vybudovat nám dvěma nový život, a on se nás ujal. Copak ses nikdy nedivil, proč přijal hospodyně, která měla malé dítě? Nebo proč vzal k sobě do učení právě tebe?“

Adam dosud věřil, že sir Angus rozpoznal jeho talent a všiml si, jak tvrdě pracuje, a proto si ho vybral za svého učně. Byl na tyto své úspěchy hrdý, ale teď se zdálo, že s jeho dobrými vlastnostmi vůbec nesouvisely. Šlo čistě jen o protekci, zaměstnávání příbuzných. Takže ho zrazoval i sir Angus, který mu v dětství a mládí nahrazoval otce.

Copak by to mohl matce nebo siru Angusovi někdy odpustit?

Kéž bych jen byl znal pravdu.

Kde je Kitty teď? Setkají se znovu? Poznal by ji? Vzpomněla by si na něj? Tehdy jí bylo sedmnáct a od

té doby uplynulo patnáct let. Oba se změnili a ona je pravděpodobně vdaná. Přesto nedokázal ovládnout radost při představě, že ji možná znovu uvidí, i když jejich setkání bude mít hořkosladkou příchutí lítosti nad tím, co navždy ztratili.

Nedokázal se ubránit myšlenkám na to, jak dlouho asi oplakávala jejich neuskutečnitelnou lásku, lásku hraběcí dcerky a pouhého učně.

O dva týdny později

„Jsme na místě, mylord.“

Adam se s trhnutím probudil. Kočár se opravdu zastavil a on vyhlížel ven na městský dům ve čtvrti Mayfair s pěti schody vedoucími ke vchodovým dveřím a se štukovou omítkou. Natáhl krk, aby měl lepší výhled, dům měl čtyři poschodí a zvýšený suterén a všiml si oken s dvanácti tabulkami a klasicistního portálu, rámuujícího černé přední dveře.

Otočil se na sedátku ke svému průvodci, sporému, věčně zachmuřenému právníkovi jménem Dursley z firmy Dibcock a Dursley. Jakmile mu matka poskytla důkazy, že je skutečně zmizelá hraběnka z Kelridge a že Adam je právoplatný dědic titulu, Dursley poněkud úsečně Adama seznámil s plnými důsledky této změny jeho životních okolností a po celou cestu z Edinburghu se k němu choval s odměřenou zdvořilostí.

„Zítřka vás vyzvednu v jedenáct dopoledne a odvezu vás k vrchní návladnímu, siru Robertovi Giffordovi. Pokud schválí váš nárok na titul hraběte z Kelridge, a já jsem přesvědčen, že dokumenty, které vaše matka předložila na důkaz této skutečnosti, budou dostačující, doporučí uplatnění královského výnosu, aniž bude požadovat referenci Sněmovny lordů nebo

jejího právního výboru. Sněmovní úřad pak zanesse vaše jméno do registru lordů a následně obdržíte výzvu, abyste zaujal své místo v Horní sněmovně.

Mezitím vás váš komorník, Green, obeznámí s vaší novou domácností. Vydal jsem služebnictvu příkazy, aby přijeli do Londýna s potřebným předstihem a připravili váš městský dům na váš pobyt.“ Dursley sklonil hlavu. „Na shledanou, mylorde.“

Adam se snažil tvářit neutrálně a nemračit se. Dursley mu nebyl ničím povinován, byl placený jen za právní služby, které mu právě poskytl, ale běžná zdvořilost určitě žádala, aby svého klienta alespoň doprovodil do domu a představil mu komorníka. Raději ale zlost vyvolanou právníkovým chováním potlačil. Nebylo by dobré udělat si z něj nepřítele.

„Na shledanou, pane Dursleyi. Děkuji vám, že jste mě doprovodil do Londýna.“

Dursley se studeně usmál. „Náklady za cestu budou uhrazeny z majetku zesnulého lordstva, mylorde. Nejste mi povinován žádnou vděčností.“

Adam jen zafal zuby a v duchu si slíbil, že si co nejdříve najde jinou právníckou firmu. Dursley mu během cesty přece jen prozradil jeden cenný střípek informace, a to, že Adamův dědic, jeho strýc Grenville Trewin, který by byl časem zdědil hraběcí titul, pokud by Adama nenalezli, je také klientem Dursleyovy firmy. Bylo zřejmé, že k němu Dursley má osobní náklonnost, zatímco o Adamově zemřelém otci odmítl vůbec mluvit. Nebyl tedy žádný div, že se právník většinu času tvářil, jako by cucal citron. Určitě by dal přednost tomu, kdyby Adam nalezen *nebyl*.

Vtom Adamovu pozornost upoutal zvuk otvíraných dvířek kočáru. Stál za nimi v pozoru vrátný

v tmavomodré livreji a upíral pohled přímo před sebe. Adam potlačil povzdech.

Při své práci navštívil několik domácností aristokratů, a dokonce v nich pobýval. Nelíbilo se mu jejich přísné uspořádání s propastí mezi šlechtickou rodinou a služebnictvem. A upřímně řečeno neschvaloval ani aroganci mnoha z těchto šlechticů a to, s jakou samozřejmostí přijímali podřízenost ostatních lidí včetně samotného Adama.

Pohlédl k předním dveřím a uviděl tam muže oblečeného v černém fraku a šedých kalhotách, jak čeká na prahu s rukama sepjatýma za zády. Další lidé stáli seřazení uvnitř ve vstupní hale. Zhluboka se nadechl a sestoupil ze schůdků kočáru na chodník. Čekal na něj nový život a on si bude muset na všechny ty velké změny zvyknout. Dokonce se ukázalo, že už nemá ani své jméno. Už nebyl Adam Monroe, skotský architekt, ale Ambrose Adam Trewin, anglický hrabě z Kelridge. A měl nejen strýce Grenvilla, o kterém vůbec nic nevěděl, ale také bratrance, třicetiletého Grenvillova syna Bartholomewa.

V posledních dvou týdnech se mu v duši usadily tíživé obavy a teď se mu zdálo, že se toho pocitu tak rychle nezbaví. Neviděl nic, na co by se v tomto životě mohl těšit. Jediní lidé z vyšší společnosti, které znal, byli ti, kteří ho zaměstnali jako architekta, a v této profesi nebyl ještě dostatečně známý, aby mu to pomohlo překonat propast, která ho dělila od světa aristokratů. Navíc se nemohl domnívat, že by někteří z jeho zákazníků zrovna jásali, že mezi ně vstupuje jako jim rovný. Navštěvoval malou chlapeckou školu v Edinburghu, kam chodili synkové bankéřů, právníků a podnikatelů, a nikdy nechodil na univerzitu, a tak se s těmito lidmi nikdy nestýkal, ale přesto

si teď musí vytvořit domov v tomto městě plném neznámých lidí a na svém novém venkovském panství Kelridge Place v Hertfordshire.

Adam se nemohl opřít ani o pomoc a pochopení své matky. Do jeho odjezdu zůstaly jejich vztahy napjaté, a přestože ji na poslední chvíli pozval, aby se k němu připojila, odmítla to.

„Jsem spokojená tady, Adame. Měla jsem tu po dlouhá léta svůj domov a nepřeju si čelit kritice lidí, kteří se na mě ještě pamatují. Pro tebe to bude i tak dost těžké, když se budeš snažit, aby tě mezi sebe přijali, a já bych jen oživila řeči o tom starém skandálu. Beze mě ti tam bude líp.“

„Ale co *tvoji* příbuzní, mami?“

„Žádné nemám, až na Anguse.“

Ze své minulosti mu prozradila jen to, že se narodila ve Skotsku, byla jedináček a její rodiče už zemřeli. Nevěděl, že její otec, jeho dědeček, byl bohatým bankéřem, nebo že maminka jezdívala na společenskou sezonu do Londýna a gardedámy jí dělaly její matka a najatá společnice. Tak se stalo, že se bohatá dědička bez mužských ochránců stala až příliš snadnou kořistí zchudlého lorda Kelridge.

Teď se Adam blížil ke dveřím svého nového domova a přál si, aby byl ke své matce přece jen o něco shovívavější. Velmi ji postrádal.

„Vítejte doma, lorde Kelridgi. Já jsem Green, váš komorník.“ Green se uklonil, upjatý a korektní, a vztáhl ruku po Adamově klobouku. „Prosím, dovolte mi, abych vám představil vaše zaměstnance.“

„Děkuji.“

Adam se rozhlédl po vstupní hale. Byla tmavá a nevlídná, nad dřevěným obložení stěn byly nalepeny pruhy tmavě zelených tapet, ale ozdobné

štukové lišty u stropu se mu líbily. Dursley mu sdělil, že má velké jmění... dá si svůj dům nově zařídit. Možná si tu pak bude připadat víc doma.

Dopřej si čas. Nerozhoduj se unáhleně.

No ano, vždyť do tohoto domu sotva vstoupil. Raději počká. Uvidí, co mu tento nový život může nabídnout, než začne cokoli měnit, včetně služebníků, z nichž se mu během představování nikdo nepodíval do očí, ani se neusmál. Ohlédl se po jejich řadě. Podobali se vojákům na přehlídce, stáli strnule, oči upřené před sebe. Povzdechl si. Není to jejich chyba. Chovají se tak, jak to od nich vyžadoval jeho otec.

Adam měl od dětství před očima příklad šťastné domácnosti sira Anguse, ve které sám vyrůstal. Sir Angus se k mamince vždycky choval víc jako k přítelkyni než k zaměstnankyni. *Takovému příkladu dával přednost.*

Až na to, připomněl mu rýpavý vnitřní hlásek, že ve skutečnosti byli příbuzní. Takže nešlo jen o vztah zaměstnavatele a podřízené pracovnice. Jak bys tedy mohl zrovna ty vědět, co je správné a co ne?

To ho ještě víc zmátlo, a tak si v duchu znovu slíbil, že se změnami nebude spěchat.

„Tak dobrý den.“ Adam tleskl a zamnul si ruce. Všiml si Greenova šokovaného výrazu, když uslyšel jeho skotský přízvuk, a vnitřní šotek ho nutil, aby ho schválně zdůrazňoval. „Tož jsem byl na cestách týden nebo i déle a cítím se celý zaprášený a utahaný. Paní... Fordová, že?“

Hospodyně mu vysekla drobnou poklonu. „Ano, mylorde.“

„Rád bych se vykoupal, tak, prosím, zařídte, aby mi ohřáli vodu. A pak...“ pohled se mu zastavil na šéfkuchaři. „Monsieur Delone, než mi připraví tu

koupel, moc rád bych si dal šálek čaje. Greene... až se vykoupu, prohlédnu si zbytek tohoto domu, od sklepa až po půdu.“

Green stiskl rty. „Zesnulý lord Kelridge sděloval *všechny* své příkazy týkající se domácnosti mým prostřednictvím, mylorde. A monsieur nepřipravuje čaj. Aggie...“ pokynul prstem kuchyňské pomocnici. „Postarejte se o to.“

„Aha,“ Adam se poškrabal za uchem. „No ale víte, já *nejsem* váš zesnulý pán. A jestli budu chtít sdělit, co potřebuju, přímo nějakému člověku, který se pro tu práci nejlépe hodí, tak to prostě tak udělám.“ Usmál se na komorníka. „Tož doufám, že se my dva kvůli tomu nepoškorpíme nebo kvůli nějaké jiné prkotině, Greene.“

Komorník stál celý strnulý v pozoru. „To nikoli, mylorde.“

„To je moc dobře,“ podotkl Adam tlumeně. „A teď mi ukažte přízemí a Aggie mi mezitím uvaří ten čaj, že?“

DRUHÁ KAPITOLA

„Tetičko? Jsi tady?“

Kitty, lady Fentonová, odložila s tichým povzdechem brk na psaní. „Jsem.“

V tom byl problém, když se člověk pokoušel něco psát tady v Londýně, doma ve Fenton Hall aspoň měla svůj vlastní salonek, zatímco tady ve městském domě nemohla bránit členům rodiny, aby chodili do společného salonu. Kitty se ohlédla a uviděla svoji sedmnáctiletou nevlastní dcerku Charis, jak se na ni usmívá a v očích jí šibalsky svítí.

„Nerada tě ruším, ale mám tak ohromnou novinku, že se nemůžu dočkat, až ji *někomu* povím, a Robert šel ven. *Zase.*“

Kitty měla podezření, že Robert, starší bratr Charis a její nevlastní syn, nešel ven, ale ještě se nevrátil z noční výpravy domů. Stávalo se to častěji. Bylo mu ale dvacet šest let, a tak to byla jeho věc a Kitty neměla chuť ani právo plést se mu do života. Se všemi svými čtyřmi nevlastními dětmi měla vřelé vztahy a Robertovi od chvíle, kdy před pěti lety jeho otec zemřel, nositeli titulu vikomt Fenton, důvěřovala, že nepodlehne divokým výstřelkům jako někteří jeho vrstevníci.

Charis byla ještě příliš nevinná a naivní, než aby

chápala, co všechno mohou mladí muži z vyšší společnosti provádět.

Kéž by si tuto svoji nevinnost uchovala dlouho!

Kittyino srdce zaplavila láska k nevlastní dceři. Vstala, objala Charis paží kolem ramen a jemně ji pobídla, aby se posadila na pohovku.

„V tom případě to pověz mně, miláčku. Troufám si říct, že už je načase, abych si udělala přestávku v psaní... dnes dopoledne mi slova kladou poněkud odpor a obávám se, že má próza je trochu škrobená.“

Pomyslela si, že by se už měla smířit s tím, že převádět obrazy, které se jí rodily v hlavě, do zajímavých, dokonce poutavých vět a souvětí na papíře nebude nikdy snadné. Podle tvorby zesnulé slečny Jane Austenové se celý proces zdál být mnohem snazší, než ve skutečnosti byl. Kittyiny pokusy ji napodobit vedly zatím k tomu, že jí vyšel jeden román, i když anonymně, ale napsat druhý se ukázalo být ještě obtížnější. Ať se snažila sebevíc, zdálo se jí nemožné omezit své vyprávění na rodinu a místní společenství, tak jak to dokázala s takovým vtípem a pozorovacím talentem slečna Austenová. Kittyiny postavy se stále ocitaly uprostřed napínavých dramát a její zápletky i styl se zdály přepjaté a přehnané, jakkoli se snažila tyto své sklony ovládnout.

„O tom mi můžeš vyprávět později,“ řekla Charis, kterou Kittyin tajný život romanopiskyně těšil a častěji jí pomáhala dostat se přes obtížná místa zápletek jejích romantických dobrodružství. „Ale nejdřív... tohle jsem dostala od Annabel.“ Slečna Annabel Blanchardová a Charis byly nejlepší přítelkyně od chvíle, kdy se poprvé setkaly při zahájení letošní společenské sezony, v níž obě vstoupily do společnosti. Teď jí Charis strčila pod noc vzkaz psaný pečlivým,

nesmírně úhledným písmem, které zřejmě patřilo Annabel. „Talatón se konečně vyjádřil!“

„Konečně?“ zasmála se Kitty. „Vy mladé dívky pořád tak spěcháte! Pokud vím, Annabel se seznámila s lordem Talatónem teprve během této sezony. Znají se pouhé dva měsíce a řekla bych, že to je velice krátká doba na to, aby se mezi nimi mohl vytvořit trvalý vztah.“

Kitty rázně potlačila vlastní vzpomínky z doby před patnácti lety. Už dávno se rozhodla, že se nebude ohlížet do minulosti a nebude se poddávat jakékoli lítosti. Nezapomínala ale na ponaučení, které tehdy za vysokou cenu získala: srdce se dá ošálit velice snadno a člověk uvěří, že prožívá opětovanou lásku, i když to tak není.

„Ale *Annabel* si byla svými city jistá hned od prvního okamžiku, kdy se poznali, a teď jim její otec dal své svolení, a *všechno už je zařízeno*. Nemůžu se dočkat, až mi bude vyprávět, jak ji požádal o ruku!“ Charis sepjala ruce před hrudí a oříškové oči jí zářily. „To je *tak* romantické! Ráda bych věděla, kdy přijde řada na mě.“

Kitty potlačila nutkání varovat Charis, aby byla opatrná, protože se jí protivilo krotit její přirozené nadšení. Spokojila se tím, že poznamenala: „Jen nespěchej příliš, Charis. Tuhle sezonu jsi teprve vstoupila do společnosti a jsi ještě příliš mladá na to, abys pomýšlela na manželství.“

Charis našpulila rty. „Annabel není moje první kamarádka, která se chystá zasnoubit.“

„Myslíš si na nějakého určitého mladého muže?“

„To ne. Na žádného.“

Kitty se skoro musela zasmát, jak sklesle to Charis řekla, ale spolkla smích a místo toho svou nevlastní dceru objala a políbila ji na světlé vlasy.

„Nebuď z toho tak nešťastná, miláčku. Jednoho dne se objeví ten pravý muž a ty budeš rázem úplně unešená. Dnes bychom mohly navštívit Annabel a její matku a podílet se na jejich nadšení, co říkáš?“

Charis se vrhla Kitty do náruče a prudce ji objala. „Díky, protože vím, že si na paní Blanchardovou zrovna moc nepotrpíš. Jsi ta *nejlepší* nevlastní maminka, jakou by si kdo mohl přát.“

„S tím z celého srdce souhlasím, Charis,“ ozvalo se ze dveří, „ale pověz mi, způsobilo tento tvůj výbuch nadšení něco konkrétního, nebo to říkáš jen tak obecně?“

Kitty se smíchem vzhledla ke svému nevlastnímu synovi, který zaplňoval celý otvor dveří. Byl vysoký, měl široká ramena a zlatohnědé vlasy a tmavě hnědé oči po otci. Byl hladce oholený, oblečený v jezdeckém a vůbec nepůsobil dojmem muže, který strávil celou noc hýřením, takže mu podle všeho ukřivdila, když ho podezírala, že se v noci vůbec nevrátil domů.

Jako mnohokrát předtím si uvědomila, jak jí v životě přálo štěstí. Edgar, její zesnulý manžel, byl o víc než dvacet let starší nežli ona, ale jejich manželství bylo klidné a spokojené i přes Edgarovy sklony jednat s ní jako s další dcerou, která potřebuje jeho poučování. Věděla, že to myslí dobře, a byl k ní laskavý, ale jeho vlídné porovnávání Kitty a Veronicy, jeho první ženy, z čehož Kitty nevyhnutelně vycházela hůř, v ní zanechávalo pocit, že pro něj nikdy nedokáže být dost dobrá.

Ironií bylo, že role matky, nebo přesněji nevlastní matky, protože jí bůh nikdy nepožehnal jejím vlastním dítětem, byla jediná, ve které Veronicu překonávala, protože ta nebyla mateřský typ. A ani v tomto případě Edgar neopomněl podlamovat Kittyino

sebevědomí „žertem“, který opakoval každý měsíc a který se týkal toho, že má opravdu štěstí, protože už zplodil svého dědice, takže mu nevadí, když se zase ukázalo, že Kitty není těhotná. Kitty to zábavné nepřipadalo a jak roky ubíhaly, stále víc ji to zraňovalo, zvláště když si postupně uvědomovala, že Edgar vnímá její neplodnost jen ze svého sobeckého hlediska. Nikdy zřejmě nemyslel na to, že by Kitty mohla být zklamaná tím, že se nestala matkou. A ona před ním i před jeho dětmi svůj smutek skrývala, protože Edgarovy děti by nemohla milovat víc, ani kdyby byly vzešly z jejího těla.

Robert byl nejstarší, po něm následoval Edward, který teď právě sloužil v armádě, a Jennifer, která byla už dva roky vdaná. Charis byla nejmladší a Kitty hluboce litovala, že se Edgar nedožil toho, aby viděl, jak skvělá mladá žena z ní vyrostla. Od Edgarovy smrti pro Kitty začal být Robert spíš jako bratr než nevlastní syn a byl jí spolehlivou oporou a spojencem. Cítila se šťastná a v bezpečí jak ve své vyvdané rodině, tak ve své společenské pozici. Z manželství jí zůstal podíl majetku a sídlo vyhrazené vdově, Dower House, ale pro tuto chvíli ještě spokojeně zůstávala v rodinném sídle Fenton Hall a starala se o provoz jeho domácnosti, než bude Robert připravený se oženit a usadit.

„Dobré ráno, Roberte,“ pozdravila ho teď. „Naděšení tvé sestry a její obvyklé přehánění se týkají mé nabídky, že navštívíme slečnu Blanchardovou, která má důvody k oslavě. Musím ale dovolit Charis, aby ti sama sdělila podrobnosti, protože jde o její novinku, ne o moji.“

„Kde vězíš, Robe? Hledala jsem tě, protože jsem ti ukrutně chtěla povědět...“